

REJSER.

**REJSER FOR ALLE
- ÅRET RUNDT**

- Sensommer og Efterår
- Forår og Blomster
- Jul og Nytår
- Storslåede rejser
- Oversøiske rejser

Indstik

UGE 34 | 2019

**Nantes - Jules Vernes
fantasifulde by**
SIDE 8-11

De elegante mennesker i DR Congo

Mænd fra fattige kår
flasher mærkevaretøj
midt i al elendigheden
SIDE 4-6

HAPPY WEEKEND

SPAR OP TIL 5.000,- PR. BESTILLING PÅ REJSER I OKTOBER,
NOVEMBER OG DECEMBER. FØRST TIL MØLLE!

Bestil senest søndag på spies.dk eller 70 10 42 00

SPIES

Redaktionen.

ANSVARSHAVENDE CHEFREDAKTØR:
Peter Orry

**MAGASINREDAKTØR,
REDAKTIONSCHEF**
Hanne D. Frette

REDAKTØR
Søren Thorup
thorup@jfmedier.dk
6545 5233

JOURNALIST
Peter Jensen
pje@jfmedier.dk
6545 5113

JOURNALIST
Trine Grauholm
tgr@jfmedier.dk
6545 5212

JOURNALIST
Anja Limkilde
anli@jfmedier.dk
6345 2165

JOURNALIST
Flemming Larsen
fla@jfmedier.dk
7641 4951

JOURNAVENDE
Tom Helsing Larsen
thl@jfmedier.dk
6545 5124

Salg & Marketing.

KEY ACCOUNT MANAGER
Jesper Langhoff Andersen
jelan@jfmedier.dk

Info.

**KOMMERCIELT TILLÆG
UDKOMMER MED**
Dagbladet Holstebro, Dagbladet Ringkøbing-Skjern, Dagbladet Struer, Fredericia Dagblad, Fyens Stiftstidende, Fyns Amts Avis, Horsens Folkeblad, JyskeVestkysten, Lemvig Folkeblad, Randers Amtsavis, Vejle Amts Folkeblad, Viborg Stifts Folkeblad og Århus Stiftstidende.

UDGIVES AF: Jysk Fynske Medier P/S

TRYK: Jysk Fynske Mediers Avistryk

SKRIV TIL OS PÅ:
REJSER, FYNKE MEDIER
POSTBOKS 236, 5100 ODENSE C
REJSER@JFMEDIER.DK

FIND OS PÅ FACEBOOK.COM/MAGASINETREJSER

INSTAGRAM:@MAGASINETREJSER

FORSIDEFOTO: Jakob Øster

Berejst herre på usædvanlig mission

Søren Thorup thorup@jfmedier.dk

NORMALT BESKÆFTIGER VI os i Rejser med lande og byer, som må formodes at have en vis interesse blandt læserne. Enten fordi de tiltrækker mange turister, eller fordi det er steder, som de drømmer om at besøge, når de har sparet flere penge sammen, har noget at fejre eller simpelthen får tid til at besøge.

DEN DEMOKRATISKE REPUBLIK Congo optræder ikke på nogen af listerne. Alligevel kan du på side 4-6 læse en forrygende historie fra landets hovedstad, Kinshasa. Det er en rejserapportage, men ikke i traditionel forstand. Ingen tip om seværdigheder, udflygter, hoteller, restauranter og så videre. Blot historien om en dansker, der blev så fascineret af et vinderbillede i en stor fotokonkurrence, at han måtte flyve til Kinshasa for at finde nogle ganske bestemte mænd. En beretning, der betog mig så meget, at jeg ikke var i tvivl om, at den skulle deles med læserne.

FORFATTEREN ER IKKE en hvilken som helst dansker. Hvis nogen skulle tage på den tur, er det oplagt, at det blev Jakob Øster. Som han skriver på sin hjemmeside, sparer han altid op til den næste tur - og dem har der været mange af. Faktisk så mange, at han i juli kunne fejre, at han havde nået sit store mål som rejsende, nemlig at besøge samtlige 196 lande i verden. Kun omkring 200 an-

“SOM HAN SKRIVER PÅ SIN HJEMMESIDE, SPARER HAN ALTID OP TIL DEN NÆSTE TUR - OG DEM HAR DER VÆRET MANGE AF. FAKTISK SÅ MANGE, AT HAN I JULI KUNNE FEJRE, AT HAN HAVDE NÅET SIT STORE MÅL SOM REJSENDE, NEMLIG AT BESØGE SAMTLIGE 196 LANDE I VERDEN.

dre i hele verden har gennem tiderne præsteret det samme.

DEN DEMOKRATISKE REPUBLIK Congo hed indtil uafhængigheden i 1960 Belgisk Congo og fra 1971 til 1997 Zaire. Det er et af Afrikas største lande og ud fra alle tilgæn-

gelige beretninger ikke noget oplagt rejsemål for andre end dem, der søger spænding frem for palmestrande, behagelige hoteller, et rigt udvalg af restauranter og fredelige byer at gå på nattevandring i.

Småkrige synes hele tiden at være i gang mellem en masse militser af forskellig etnisk oprindelse, men først og fremmest kæmper de om rigdomme som guld, diamanter, kobber m.m.

SET MED TURISTØJNE er landets store nationalparker den største attraktion, og turismen var før borgerkrigen i fin vækst. Det danske udenrigsministerium har ikke nogen rejsevejledning til Den Demokratiske Republik Congo, men henviser til andre landes vejledninger. Det norske udenrigsministerium fraråder rejser til og ophold i en halv snes provinser, og til resten af landet frarådes rejser, som ikke er strengt nødvendige.

SÅ FOR EN gangs skyld er det mest oplagte at tage på rejse fra hjemmets bedste stol med Jakob Øster som rejseleder - ham, der turde, hvor andre tøvede.

Artiklens forfatter med en utroligt cool sapeur. Congos moderne svar på Skipper Skræk. Foto: Jakob Øster

SAPEURS

En sapeur er en tilhænger af Le Sape-bevægelsen - Société des Ambianceurs et des Personnes Élégantes.

Fænomenet findes kun i de to hovedstæder Brazzaville i Republikken Congo og Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo. De to hovedstæder ligger kun adskilt af Congo-floden med få kilometers mellemrum.

Subkulturen er opstået i kolonitiden, da de franske koloniherrer i Brazzaville gav aflagt mærkevarer til lokale høvdinge og til deres egne "houseboys". Herefter startede rituelle offentlige fremvisninger af det dyre og ofte farverige tøj for at signalere velstand, selv om man kom fra trange kår.

På bevægelsens stifters dødsdag går Les sapeurs i procession gennem Kinshasa og danser på hans grav. Der findes ingen tilgængelig offentlig information om, hvornår de ellers mødes, eller hvordan man finder dem.

VEJEN DERTIL

Air France, Brussel Airlines, Turkish Airlines og Royal Air Maroc flyver til Kinshasa. En returbillet koster fra cirka 6000 kroner.

Kinshasa kan besøges året rundt. Det er svært at skaffe visum på egen hånd og kræver normalt invitationsbrev udstedt i DR Congo. Mod et gebyr kan firmaet visumservice.dk dog hjælpe med at skaffe visum uden invitationsbrev.

Kinshasa
DEN DEMOKRATISKE
REPUBLIK CONGO

Hos levemændene i mørkets hjerte

Tag med Jakob Øster på en forrygende tur i jagten på - og mødet med - "Les sapeurs" i Den Demokratiske Republik Congo. En tur, som tager udgangspunkt i et vinderbillede i en fotokonkurrence.

Jakob Øster rejser@jfmmedier.dk

Med let bankende hjerte nærmer jeg mig immigrationsskranken i N'djili-lufthavnen i Kinshasa - hovedstaden i Den Demokratiske Republik Congo.

Byen er en af Afrikas største, og landet, jeg er på vej ind i, hører vi normalt kun om i vestlige medier i forbindelse med oprør og uroligheder. Det er midt om natten, jeg har aldrig været her før, og jeg er i tvivl om, hvorvidt jeg overhovedet vil blive lukket ind.

- What is your profession, Sir?, spørger en smilende immigrationsbetjent uskyldigt. Han har skæve briller, og hans kridhvide tænder lyser op i hans kulsorte ansigt - som en pingvin i en kulmine. På hans ene kind sidder der af uforklarlige årsager et klistermærke, hvorpå der blot står "DRC" - landets officielle trebogstavsforkortelse.

På nettet har jeg læst, at jeg i immigrationen - ud over at vise mit pas og visum - kan risikere at blive afkrævet både invitationsbrev og flybillet ud af landet. Jeg har ingen af delene. Jeg har kun mit visum, som for at gøre ondt værre kun er et par dage fra at ud-

løbe. Med let dirrende stemme forklarer jeg, hvad jeg laver.

- Velkommen til Congo, siger den joviale betjent heldigvis blot, stempler mit pas og flasher overskudsagtigt sine kridhvide tænder.

I en taxa glider jeg kort efter igennem Kinshasa. Det er midt om natten, men det vrirler med mennesker i gaderne, og overalt ligger der affald, der ligner noget fra en gigantisk og nylig afholdt fest. På uforligneligt skolefransk spørger jeg min flinke chauffør, hvordan det kan være.

- I dag har vi vundet det afrikanske mesterskab i fodbold, forklarer han og tilføjer:

- Det er godt, at du kommer så sent - ellers havde vi siddet fast i menneskemylder og trafik.

Jeg smiler og tænker i mit stille sind, at det nok forklarer både klistermærket på immigrationsbetjentens kind og hans usædvanligt gode humor. Og måske også hans manglende afkrævning af yderligere dokumenter.

Planlægning

Planlægningen af turen begyndte nogle måneder forinden. At jeg overhovedet ville til

Congo beroede på en tilfældighed. I verdens største rejsefotokonkurrence - Travel Photographer of the Year - sprang et vinderbillede taget i Kinshasa af den norske fotograf Johnny Haglund mig i øjnene. På billedet poserede fire mystiske mænd i designertøj og slangeskindssko midt på en befærdet vej i DR Congos hovedstad.

"Les sapeurs" stod der blot i billedteksten. Det synes jeg lød spændende. På stedet besluttede jeg, at dem ville jeg prøve at opstøve.

Begrebet "sapeur" fandt jeg ud af stammer fra den fransk/belgiske kolonisering af området. Koloniherrerne medbragte dengang genbrugstøj til lokale høvdinge og hyrede lokale houseboys og gav dem aflagt tøj fra Frankrig "for at civilisere de ukultiverede og nøgne lokale".

Noget af tøjet stammede fra førende franske modehuse. Heraf udsprang subkulturen "Le sape", en fransk forkortelse for "De elegante menneskers selskab".

De tre verdensmænd, jeg havde hyret til min fotosession, poserer, mens trafikken flyder forbi. Foto: Jakob Øster

På Gombé-kirkegården i Kinshasa lige efter ceremonien. Foto: Jakob Øster

Sapeur-kulturen opstod, da "houseboys", der arbejdede for de franske kolonister, fik foræret fransk mærkevare. Foto: Jakob Øster

Tv-interview på kirkegården i Gombé-distriktet. Kun fordi dette tv-indslag tilfældigvis skulle optages, blev porten til kirkegården åbnet, og vi fik lov at komme ind. Foto: Jakob Øster

DYR BY AT VÆRE TURIST I

Kinshasa er blandt Afrikas dyreste byer. Der er nærmest ingen turister eller backpackere. Stort set alle hoteller er dyre luksushoteller. Det billigste hotel, jeg kunne finde i centrum, var simpelt og med sporadisk strøm og kostede over 500 kroner pr nat. En takeaway pizza koster 120 kroner i Kinshasa, og 1,5 liter vand koster 20 kroner i et supermarked.

← FORTSAT FRA
FOREGÅENDE SIDE

En subkultur, som i dag kun eksisterer i Kinshasa og Brazzaville – de to congolesiske hovedstæder, der ligger med få kilometers mellemrum kun adskilt af Congo-floden. Siden dengang har bevægelsens tilhængere, som kaldes "sapeurs", foretaget rituelle, flamboyante offentlige fremvisninger af deres mærkevaretoj for at signalere velstand, danselse og overskud, også selv om man kommer fra trange kår.

Jeg gennemtrawlede internettet for al den information, jeg kunne finde om DR Congo. "Mørkets Hjerter" kaldtes landet flere steder efter Joseph Conrads roman om en rejse ned ad det, man mener er Congo-floden. Jeg læste om borgerkrig, bjerggorillaer og bloddiamanter. Om Kabila og Afrikas verdenskrig.

Praktisk information om, hvordan jeg kunne opspore de sære sapeurs, kunne jeg til gengæld ikke finde meget af. Ud over at de forjættede tøjtilbedere og levemænd angiveligt samledes en gang om året til en ceremoni på en kirkegård i Gombé-distriktet i Kinshasa. Det gjorde de for at markere dødsdagen for bevægelsens stifter. Hvor de befandt sig resten af året, stod der ikke noget om.

Jeg finder dem nok, tænkte jeg og drog af sted.

På jagt i storbyen

Efter en urolig nats søvn begynder min jagt. Der bor over 10 millioner mennesker i Afrikas tredjestørste by, jeg har kun fem dage, og jeg aner ikke, hvor jeg skal lede. Til fods, med deletaxaer og bag på siksakkende motorcykeltaxaer, som her kaldes motos, bruger jeg de første dage på at afsøge millionbyens kaotiske afkroge. I øst og vest gennem Kinshasas infernalske trafik. Jeg taler med mænd, der sidder i vejkanterne på hvide plasticstole. Jeg henvender mig til en mand i en luksusbil, der ringer til sin ven. Jeg udspørger folk, jeg tilfældigt møder på gaden. Alle sender de mig i en ny retning.

Efter tre dage er jeg på bar bund. Indtil jeg tilfældigt møder en mand, der hedder Ben. Ben har en ven, der hedder Paul, som kender nogle sapeurs. For beskeden 50 dollar har jeg pludselig arrangeret et privat photoshoot dagen efter med tre af de elegante levemænd.

Udflugt med verdensmænd

I trelags designertøj, slangeskindssko og pyn-tehalstørklæder tropper Manics og Martinique op næste morgen. Flinker fyre, som godt kan lide at føre sig frem. Først stiller jeg mit fotostativ og mit grej op ude midt på kørebanen på Avenue République. Du Tchad foran mit hotel og går i gang. Det er næsten 35 grader varmt, og sveden står i kaskader af mine velvilligt poserende og velklædte venner. Der går kun kort tid, før op imod hundrede tilskuere har samlet sig bag mig. Jeg knipser løs og håber, at der ikke kommer en politimand forbi og afkræver mig en fototilladelse.

Med overdreven entusiasme viser Manics og Martinique mærkerne inde i deres tøj frem. Mærker, der beviser, at tøjet stammer fra førende modehuse. Først med en times forsinkelse støder Roger og hans Dolce & Gabbana-garderobe til.

▲ En gruppe sapeurs poserer midt på gaden i verdens største fransktalende by. Foto: Jakob Øster

◀ Far og søn, som jeg møder tilfældigt et sted i udkanten af Kinshasa på et tidspunkt, hvor jeg tror, at min motochauffør Patrick og jeg er faret vild. Foto: Jakob Øster

Roger bor ude i forstæderne med sin kone og sine fem børn, fortæller han. Først nu er

han sluppet gennem byens tætte trafik. Efter den første fotosession hyrer jeg en pri-

vat taxa til at tage os rundt. Det er mine nye venner og levemænd svært tilfredse med, for det er ikke let at være forkyndere af elegance, hvis man skal tage den offentlige skramlebus. Efter et par timers lokalitetsjagt i Kinshasas tætpakkede og til tider stillestående trafik ender vi til sidst foran kirkegården, hvor Sapebevegelsens grundlægger Stervos Niarchos ligger begravet.

Graven i Gombé

Desværre er kirkegården forladt, og en enorm kæde viklet om indgangens tunge jernlæge afholder uindbudte nysgerrige som os fra at få adgang og tage billeder derinde. Vi er lige ved at give op og køre videre, da en vigtigt udseende ung dame påført rundhåndede mængder makeup pludselig ankommer. Den VIP-udseende mademoiselle meddelte, at hun arbejder for en tv-station og skal ind på kirkegården for at optage et indslag om Sapeur-bevægelsen. Franske gloser skyder i raket fart ud mellem hendes kraftigt optegnede og skrigende lyserøde læber.

"I må godt gå med ind", er det eneste, jeg med sikkerhed forstår. 20 minutter senere vrimer kirkegården med såvel kamerafolk som mænd i butterflys, Versace-solbriller, habitter med seler og leopardskindstøj. Mænd, der ryger pibe og elsker at posere.

Så snart tv-interviewet slutter, blander mine medbragte levemænd sig med deres artsfæller. Messende går de mod grundlæggerens grav, hvor de danner rundkreds. For rullende kameraer danser og synger de på graven. Det er præcis, som jeg har læst hjemmefra, og mens jeg knipser løs, kan jeg næsten ikke tro mit eget held.